ఎదగనేలేదు

గోదావరి యిసికలంకల వెనక సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడు. నల్లని నీడమీద, తెల్లని తెరచాప తేలిపోతోంది. వుళ్ళోంచి బిందె పట్టుకొని ఒక అమ్మాయి మా రేవువేపు వొచ్చింది. మమ్మల్ని చూసి కళ్లుదింపి మీతో నాకేమీ సంబంధం లేదన్నట్టు దూరంగా వొంపు తిరిగి రేవులోకి దిగింది. ఆమె వొళ్ళు సన్నం. ఏళ్లు పద్దెనిమిది వుండవు. కళ్ళల్లో బండికి కట్టే ఎద్దుకి వుండే 'యింక యీ చాకిరీ, బాధా తప్పవనే' నిరాశతో కూడిన దీనమైన చూపు. వొళ్లంతా జావవలె కిందికి వేళ్ళాడిపోయింది, అంత సన్నని వొళ్లు అట్లా జారిపోతే, చాలా అసహ్యం వేస్తుంది. ఎంత అన్యాయం జరిగిందో అని, విచారం కలుగుతుంది. బిందెలో నీళ్ళుముంచి, యెత్తబోయి ఆయాసపడి, కళ్ళు కిందికివాల్చి నుంచుంది. ఎవరన్నా ఆడవాళ్లు వొస్తున్నా రేమోనని చూసింది. 'ఎవర'ని అలలు బిందెని ప్రశ్నిస్తున్నాయి. రామ్మూర్తి మెల్లిగా లేచి బిందెపట్టుకుని ఆమె బుజాని కెత్తబోయినాడు. కాని ఆమె చప్పున పక్కకు తిరిగింది. బిందెనక్కడే పెట్టి వెనక్కి వొచ్చి కూచున్నాడు. ఆమె అభిమానం యెక్కువై ముందు ఆ నీళ్ళన్నీ పారపోసింది. మాకు కులం లేదని తెలుసునా అనుకున్నాను. మళ్ళీ ముంచుకుని, కష్టపడి మోకాలుమీద మోపుకుని, ప్రయత్నించి బుజానికెత్తుకుంది. ఆ బిందె కింద ఏ నిమిషాన ముద్దగా కూలుతుందో అనిపించింది నాకు.

సూర్యుడు బ్రిడ్జీ వెనకాల ఇసిక తిన్నెలలో అస్తమిస్తున్నాడు. నీటి కాకులు మా నెత్తిమీదిగా యెగిరిపోతున్నాయి. నిరాశతో గోదావరి నీళ్లు వొడ్డున తపుకుమని కొట్టు కుంటున్నాయి. మా హృదయాల్లో చెప్పలేని భీతితో కూడిన దిగులు కలిగింది. జీవితంలోని నిరాశల, నిష్ప్రయోజనమూ, కష్టమూ, అంధకారమూ, అన్నీ మనసుల నావరించాయి.

వుండుండి రామమూర్తి.

"వాణ్ణేం చెయ్యాలంటావు ?" అన్నాడు. ప్రేమించి ప్రేమించి ఒకరవ సాఫల్యము నెరగక అట్లానే చచ్చిపోయినవాళ్ళ గంభీరమైన బాధని గురించి యోచిస్తున్న నా మనస్సుని తిప్పి నేను, "యెవర్ని ?" అన్నాను.

"ఆ అమ్మాయిని యీ విధంగా చితకకొట్టిన రాక్షసుణ్ణి."

"పెనిమిటినేనా ?"

"మూడేళ్ళల్లో చూడు, ఆ అందాన్నంతా-ఆ .....అం.....దా.....న్న.....ం....తా.....ఆ లావ....ణ్యాన్ని....కోమ....లత్వా....న్ని....."

"ఎరుగుదువా యేమిటి ?"

రామ్మూర్తి నామాట వినిపించుకోలేదు. అతని దృష్టి యెక్కడో జ్ఞాపకంలో వుంది.

"బడినించి నవ్వుతో పరిగెత్తుతో వెడుతోండేది. లేడి పిల్లలాగు-గంతులేస్తో, నవ్వుతో, ఇటూ అటూ సంతోషంగా చూస్తో.....పైకి తిరిగిన చిన్న ముక్కూ అమాయకపు చిన్న నోరూ-"

"ఆ పిల్లేనా, యీమె!"

"ఎదిగింది చక్కగా కోమలంగా యెదిగింది. మామిడిగున్న లాగు పెద్ద జుట్టు-నున్నగా గుండ్రంగా మెడ-జుట్టు ఆరబోసుకుంటే కనపడేది ఆ చేతులో! పాపం, పాపం అంత అందంగానూ పెరుగుతుందనుకున్నాను. అట్లానే కలకల నవ్వుతోనే ఎండలో నుంచోడమే వీధివంక చూడ్డమే ఆనందమైనట్టు, చూసేది. ఇంకేం! అందుకున్నాడు వాడు బతకగలడా, ఆమెని నలిపెయ్యకుండా? దేహాన్నే కాదు-ఆమె అందాన్ని, ఆనందాన్ని, మెదడుని, స్వేచ్ఛని, జీవాన్ని కొరుక్కుతిన్నాడు. పీల్చాడు, పిప్పిచేశాడు. అయ్యో! ఆ హృదయాన్ని, కత్తితో పెల్లగించి తినేశాడు. ఆ కళ్ళలో ఆ శూన్యదృష్టిని, నిరాశని, భీతిని చూశావా? ఏం చెయ్యను వాణ్ణి ?"

"లేవదీసుకుపోదాం" అని నాకు తెలిసిన ఒక్క సూత్రాన్ని అనేశాను.

"ఎవర్ని ?"

"ఈమెని"

"ఎందుకు ?"

"వాడు యేడ్చి చచ్చేందుకు."

"చాలా సంతోషిస్తాడు. ఇక యీమె యెందుకు వాడికి! ఇంకెవర్ని పట్టి చీల్చుకు తింటున్నాడో! రాక్షసుడు! ఈ శవమెందుకు వాడికి ?"

రామ్మూర్తి కోపంతో లేచాడు.

"వాడి కేమధికారం వుంది. అందాన్ని యిట్లా నాశనం చెయ్యడానికి! ఒక మంచిపటాన్ని చింపితే తంతారే బతికివుండి, హృదయముండి, రోజురోజు కొత్తగా మారే ఆమె సౌందర్యాన్ని-యే చట్టప్రకారమూ ఏమీ చెయ్యరూ ? హృదయం చీల్చుకుతింటే ఏమీ చెయ్యరూ! గొంతుక పిసికితే వురితీస్తారే? ....కలవకాడ నీళ్ళల్లోంచి కాంతివేపు వొంపు తిరిగినట్టు వుండేది ఆమె మెడ, ఆ యవ్వనం మొదలు పెట్టనప్పుడు మెలిపెట్టాడు, తుంపాడు దరిద్రుడు-"

సూర్యుడు అస్తమించినచోట ఎర్రగా వుంది. గోదావరి నీటిమీద నలుపు కమ్మింది. నల్లని కాళి నాలుకవలె నీళ్ళు వొడ్డును కోపంతో నాకుతున్నాయి.

నాలుగురోజుల తరవాత గోదావరి వొడ్డున ఆ చోటనే శవం చుట్టూ మనుషులు కూడారు సాయంత్రం. గుంపుల్లోదూరి, చూసివచ్చాడు రామ్మూర్తి. మొహం అంతా

తెల్లబడ్డది. కళ్ళు మాత్రం మెరుస్తున్నాయి. చేతులు, పెదిమలు వొణుకుతున్నాయి.

"అదే ఆ పిల్లే, చంపాడు. చంపాడు"

అంటోనే ఆ గుంపుని వెతికి ఒకడిమీద దృష్టిని నిలిపాడు. రాక్షసుణ్ణో, ఘాతకుణ్ణో చూసినట్టు చూస్తో, చిన్నకళ్ళు పెద్దవిచేసి, నా చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని, "వాడే, వాడే" అన్నాడు.

"ఎవరు ?"

"దాని మొగుడు."

ఇంక ఆలస్యమైతే యింకో హత్య జరుగుతుందని భయపడి, బలవంతంగా అతన్ని లాక్కుపోయి దూరంగా యిసికమీద కూచోపెట్టాను.

దాహమైవచ్చిన గబ్బిలం సొమ్మసిల్లి నీళ్లమీదపడి తన్ను కుంటోంది. నెత్తిమీద యెగిరిపొయ్యే నీళ్ళకాకి జాలిగా అరిచింది. నలుపు రెండో వొడ్డుని మింగేసింది.

ఒక్కమాట మాట్లాడ్డం కూడా సహించని దిగులులో యిద్దరమూ కూచుని వున్నాము.

శవంచుట్టూ వున్న గుంపు చెదిరిపోయింది. మసకలో ఒక మనిషి అట్లా నడుస్తో మా వేపు వచ్చి, మాకు కొంచెం దూరంలో కూచున్నాడు. రామ్మూర్తి చప్పున తలెత్తి అతన్ని చూసి-

"ఎందుకు చంపావు ?" అని అడిగాడు.

"నేనే చంపానా ?" అన్నాడు అతను, మాతోకాక, తనని తనే ప్రశ్నించుకున్నట్లు.
"నువ్వే! ముమ్మాటికీ నువ్వే! ఈ లోకంలో నీకు శిక్షపడక పోవొచ్చు...."

"నేనేనా! నేనే ఐతే శిక్షపడతాను. పడనుమరి! ఇంకా సందేహిస్తావేం ??-"

రామ్మూర్తి లేచాడు.

"ఏం చేశావు? చెప్పు ముందు. ఏం చేశావు? నీ చేతులతో నువ్వే తోశావా? ఆమె అంతట ఆమె పడ్డదా, హింసించావా? దుర్మార్గుడా, పశువా?

పెద్ద పోట్లాట జరుగుతుందని భయపడ్డాను. కాని తిట్లనీ, చివాట్లనీ లక్ష్యపెట్టే స్థితిలో లేడు. అతను ఆశ్చర్యంతో ప్రశ్నార్థకంగా నా వంక చూశాడు. నేను రామ్మూర్తిని కూచోపెట్టాను. ఆ భర్త వాలకం చూస్తే భయంకన్న విచారం ఎక్కువలాగు కనపడుతోంది. అతను నిర్దోషి అని అనుకున్నాను, అతనిమీద జాలి కలిగింది. సానుభూతికోసం వెతుకుతున్న వాడివలె కనపడ్డాడు.

"ఇక్కడ వుండవద్దు ఛీ, పోదాం, రా" అంటున్న రామ్మూర్తిని లక్ష్యం చెయ్యక, ఆ భర్త పక్కన కూచుని-

"ఎందుకు చచ్చిపోయిందో తెలుసునా?" అని అడిగాను.

"తెలుసునో, తెలీదో, తెలీటంలేదు."

"తెలీదూ! ఎందుకు తెలుస్తుంది నీకు?" అని యింకా యేదో దూషించబోతున్నాడు రామ్మూర్తి.

"నన్నెరుగుదురా! ఎందుకు అంతా ఆగ్రహం!"

"ఎరుగుదురా! ఎరగాలా! ఆమెని పాపం, చిన్నపిల్లని, నలిపి, చీల్చి, పీల్చి, పీనుగనిచేసి, ఇంకవేరే చంపాలా. నిజంగా చంపితేనేం చంపకపోతేనేం? నీ మొహం చూస్తేనే పంచ మహాపాతకాలూ చుట్టుకుంటాయి."

ఎవరమూ మాట్టాడకండా కూచున్నాము. నేను దయగా-

"ఎందుకు గోదావరిలో పడ్డది?" అన్నాను మళ్ళీ.

"పొద్దుణ్ణించి అందరూ నన్ను వోదార్చినవారే. కాని అందరికీ మనసుల్లో నేనే చంపానని వున్నట్టుంది. నేనే కారణమని నమ్మకం. ఈయన యెవరో పైకి అన్నాడు, అంతే భేదం. కాని నేనే కారణమా అని ఆలోచిస్తున్నాను."

"ఇంకా ఆలోచించాలా? నువ్వు కాకపోతే ఇంకెవరు, ఆమె కళ్ళల్లోకి ఆ హృదయ భేదకమైన చూపు తెప్పించింది?"

రామ్మూర్తి మాటల్ని లక్ష్యం చెయ్యక అతను చెపుతున్నాడు;

"మొదటినించీ మేము చాలా ప్రేమించుకున్నాము. ఆడవాళ్ళ వొంటి అందమంటే నాకు చాల తృష్ణ. ఇది చాలా అందమైనది. కాని వికార రూపాన్ని నేను భరించలేను. అందాన్ని చూస్తే, అందాన్ని చేత్తో తాకితే, ఇంక నావొళ్లు నాకు తెలీదు. దానికి నామీది చాలా మోహం వుండేది. యవ్వన వుధ్రుతంవల్ల, ఇంక మేము వొకర్ని వొకరం నలిపి, పీల్చి, రాత్రులు, పగలు యెంతో అనుభవించాము. అందుకోసమే ఒకరికోసం ఒకరం బతికాము. భోజనమూ, అనుభవమూ, శక్తిని పోగొట్టుకోవడమూ, మళ్ళీ సంపాయించడమూ, ఇట్లా రెండు మూడు సంవత్సరాలు బతికాము. కాని అది రెండు నిమిషాల్లాగుంది నా మనసులో. ఎండాకాలపు రాత్రులు జోరుమనే వానలో గదిలో మేము వెచ్చగా క్రీడించిన ఆనందాలు, ఒకరిని ఒకరం గాఢంగా ప్రేమించి గాయపరచడం-అట్లాంటి ఆనందం జీవితానికల్లా ఒక్కసారే కలుగుతుంది. కాని క్రమేపీ అది నా చేతుల్లో నలిగి, వేళ్ళాడిపోవడం నా కళ్ళు గుర్తుపట్టాయి. నేను గట్టిగా వాడుకునే స్థలము ప్రతిదీ కృశించింది. వాడిపోయి ముడతలు పడ్డది. నేనుమాత్రం అట్లానే వున్నాను. నా శరీరం ఇంకా అందంగా తయారయింది. దాని ముద్దులతో కౌగిలింతలతో....."

"పశువా?"

"నేనేం చేశాను? దాని కోరికా నా కోరికా ఏకమైనాయి. కాని సృష్టి స్త్రీల యెడల క్రూరమయింది. పువ్వులో అందం ఒక్క నిమిషంలో నశిస్తుంది. రాయి మెరుపు అట్లానే వుంటుంది. మనమేం చేస్తాం?"

"పెద్దవాడివి, ఆడదాని సౌందర్యాన్ని ధ్వంసం చెయ్యకూడదని తెలీదూ ?"

"ఎట్లా తెలుసు! మీరు చెప్పారా ? ఎవరైనా వొద్దన్నారా ? మా మోహాన్ని చూసి, చాలామంది అసూయపడ్డారు. ఇంతలో దానికి గర్భం కలిగింది. అదివరకు దానిచేతులు సన్నపడ్డా, రొమ్ము కృశించినా, అద్దం వంటి దానిపొట్టనీ విల్లువంటి దాని నడుము వొంపునీ చూసి తృప్తిపడే వాణ్ణి. కాని ఆ నడుము సాగి, పొట్ట పెద్దదై, ఆ మొహంకూడా వాడేటప్పటికి, దానివంక చూడ్డమే కష్టమయింది. పూర్వపు ప్రేమతో నా దగ్గిరికి వొచ్చేది. కాని చూడలేక కళ్ళు తిప్పుకునేవాణ్ణి. అది తాకితే జెర్రులు పాకినట్టుండేది. దాంతో పడుకోవలసి వొస్తుందని, స్నేహితుల ఇళ్ళల్లో వుండేవాణ్ణి. తనమీద ప్రేమ పోయిందని యెడిస్తే యేమనను? పోయింది ఇంకరాదు. తన తప్పిదమేమని అడిగేది. ఏముంది ?"

"అంతా నీ తప్పిదమే." అన్నాడు రామమూర్తి. "నాదా ? నా కెంతో దిగులేసేది. నాకు ఏడుపొచ్చేది దాన్ని అట్లా కష్టపెట్టడం. కాని ఏమీ చాతనయ్యేదికాదు. దాన్ని లాలించడమన్నా చివరికి సాధ్యం కాలేదు. చీదరించుకున్నాను, తిట్టాను, దాని మొహాన్ని భరించలేక, ఏమీ లేనిదే ఎవరో నాకు ముండలున్నారన్నాను. రెండు రోజులు కోపంతో మూతి ముడుచుకుంది, నేను బతిమాలుకుంటానని అది అనుకుంటే, నన్ను వొదిలింది కదా అని నేను సంతోషించాను. కాని "పోనీ క్షమించా" నంటో వచ్చింది, ఇంక భరించలేక తన్నాను-పోయింది-దాన్ని ఎంతో హింసించాను. కాని యెంత ప్రయత్నించినా నాకు అసహ్యం ఆగలేదు. ఆ గర్భిణీస్త్రీని కొట్టటం ఎంత పేగులు తరుక్కుపోయినా, పశ్చాత్తాపం చూపానా, నన్ను పట్టుకుంటుందని భయం. అంత దుఃఖమూ లోపల అణుచుకుని, జాలిని చంపుకుని, కోపంగా కనపడేవాణ్ణి. ఒకనాటి రాత్రి, అది ఎంత ప్రేమతో లేపినా, మాట్లాడకండా పడుకుంటే, పాపం, విసుకెత్తి, "పోనీ, కొట్టండి. అదే బావుంటుంది" అంది. ఎంత యేడ్చానా రాత్రి ! పూర్వపు ప్రేమ జ్ఞాపకంతెచ్చి ఏడిపించేది ! ఓహో మేము గడిపిన రాత్రులు, మా సరసాలు, మా నవ్వులు ! యామైనాయో! దాని పాదాల దగ్గిర కూచుని "నువ్వు నా రాణివి. నా హృదయేశ్వరివి. ఈ బతుకునంతా వెలిగించావు. నువ్వు లేనిది ఒక్క నిమిషం బతకలే" ననడం జ్ఞాపక మొచ్చేది. ఏం చెయ్యనూ, "అన్నీ దొంగమాటలేనా," అని అది అడిగితే పేగులు తరుక్కుపొయ్యేవి. చివరికి ఒకవిధంగా దాన్ని వోదార్చాను. పురుడు కాగానే మళ్ళా అందంగా వుంటుందనీ, ఆ గర్భిణీ నెలలో మోహం ఆరోగ్యంకాదనీ చెప్పాను. నమ్మింది కొత్త సంతోషం వొచ్చింది. కలకలనవ్వింది. ఎంతో ప్రయత్నించినా దగ్గిరికి రాలేదు, అటుతరవాత."

"ఒకనాటి రాత్రి దానికి నరాలు పట్టుకున్నాయి. మా అత్తా దానిచెల్లెలూ, వొచ్చి పడుకున్నారు. రాత్రి అవసరమొస్తుందేమోనని, అదీ, దాని చెల్లెలూ పట్టెమంచంమీద పడుకున్నారు. దానిపక్కన కింద చాపేసుకుని మా అత్త పడుకుంది. కొంచెం దూరంగా కిటికీదగ్గర నులక మంచంమీద నేను పడుకున్నాను. ఇదంతా యెందుకు చెపుతున్నానంటే అంతాకర్మ, కర్మ తోసుకొస్తుంది. మనం బుద్ధిపూర్వకంగా చేసేది తక్కువ, మా గదికి

ఒకటే కిటికీ. అది రోడ్డుమీదికి తెరుచుకుంటుంది. మూసుకుంటే గాలిరాదు. అందుకని దీపం లేకుండా చీకట్లో పడుకోడం మామూలు నాకు. రాత్రి దాహమై మెళుకువ వొచ్చింది. చెంబుకోసం వెతుకుదామంటే మా అత్త మధ్య యెక్కడో పడుకుని వుంది. పడుకున్నాను, కాని నిద్రరాదు. అత్తని పిలిస్తే అది లేచి మళ్ళీ మూలుగుతుందని భయం. నిద్రపోకపోతే మర్నాడు ఆఫీసులో నిద్రా, పోష్టు మాస్టరు కోప్పడ్డం. జ్ఞాపక మొచ్చి, లేచి కూర్చున్నాను. మంచం మెల్లిగా దిగి, నేలమీద జరుగుతూ, చెంబుకోసం వెతికాను. ఇటూ అటూ తడిమాను. నా వూపిరి బిగ్గిరిగా నాకే వినబడుతోంది. మా అత్తని తాకి యెక్కడ తడుముతానో అని భయం. ఆమె యేమనుకుంటుందో ఇట్లా అనుకుంటూ వుండగానే, నా చెయ్యి సరిగా గుండ్రని వెచ్చని ఆమె రొమ్ముమీద పడ్డది. భయంతో వొణికాను. అరుస్తుందో తిడుతుందో, కావలిసే చేశానంటుందో ! చెయ్యి చప్పున తియ్యబోయినాను. ఆమె నా చెయ్యినక్కడే పట్టుకుని ఆపింది. నిజంగా చెపుతున్నా, ఆమెమీద యెప్పుడూ అట్లాంటి వుద్దేశం నాకు లేదు. ఆ నిమిషానా ఏమీ కోర్కె కలగలేదు. కాని ఆ అవస్థలో ఆమె చెయ్యి పట్టుకుంటే నేనేం చెయ్యను ? నా వుద్దేశ్యమది కాదని ఎట్లా చెప్పను ? ఆమెమీద నాకు చాలా గౌరవం. అదిగాక ఏ మాత్రం మాట్టాడినా, వాళ్ళిద్దరూ వింటారు. ఆ మర్నాడూ అత్త ఆ గదిలోనే పడుకుంది. ఈసారి నన్ను లేపి తన పక్కమీదికి తీసుకు వెళ్ళింది.

"ఎవరితోనన్నా యీ వ్యవహారమంతా, ఈ నా బాధనంతా చెప్పుకోవాలని యీ వార్త విన్నప్పణించి అనుకుంటా. ఎవరితో చెప్పినా, చెప్పుతీసుకు కొడతారని భయం. మీరేమనుకుంటున్నారో ? యేమన్నా అనుకోండి తీరా చెప్పేశాను."

"మా అత్తతో చాలా సౌఖ్యపడ్డాను. నా చేతుల్లో నిండిపొయ్యేది. నా భార్య అందమేగాని, ఎక్కడ గట్టిగా, నొక్కితే విరుగుతుందో అనిపించేది. అప్పణ్ణించి అది యెదగనే లేదండి"

"ఎవరితప్పు ?" అన్నాడు రామ్మూర్తి పెంకెగా.

"అది కన్నది. కన్నాక మళ్ళీ నా కోసం వొస్తే నాకేమీ మనస్కరించలేదు. రోత అనిపించేది. మా అత్త 'అమ్మాయీ బుల్లెమ్మ !' అంటే, నాకు అమ్మాయి లాగే కనిపించింది. ఎంతో ప్రయత్నించాను చాత కాలేదు. 'ఇప్పుడు మునుపటిమల్లేనే వున్నాగా!' అంది దాంతో నా పేగులు తరుక్కుపోయి ఏడ్చాను. అది ప్రేమ అనుకుని, ప్రేమతో నన్ను సమీపించింది. ఆ రాత్రంతా అత్త దగ్గరికి వెళ్దాం, అని చూస్తున్నాను. భార్యకి దడిసి వారం రోజులనుంచి ఆమెని చూడలేదు. గంటసేపు భరించాను. ఇంక ఊపిరాడ్డం దుర్భరమై దాన్ని ఒక్కతోపుతోసి, రెండు తిట్లుతిట్టి బైటికి వెళ్ళాను. నా శరీరమంతా మలినమైనట్టు, ఏదో వికారమైన పాపం చేసినట్టు, తోచి, నన్నాగతికి ఈడ్చిన దానిమీది కోపం పట్టలేక, వెనక్కి వెళ్లి.

"ఈసారి నన్ను తాకావా నిన్ను చంపేస్తాను కుళ్లుముండ ! నిన్ను చూస్తేనే డోకు,-అని వెళ్ళిపోయినాను. తెల్లారేటప్పటికి చచ్చిపోయింది యీ నదిలోపడి."

◆ ◆ ◆

ప్రచురణ : (చలం కథలు 1వ సంపుటం) దేశీప్రచురణలు, 1956